

TAKAISIN EKKLESIAAN V

Väinö Hotti

(nettikuva)

ARMAHDETTU YHTEYTEEN KRISTUKSESSA

Aaro Leikkari,
Armahdettu yhteyteen
Kristuksessa (Myllypaina
1999, s.170).

Kasteesta muodollisuus

”Kasteesta ja muistakin sinänsä raamatullisista opinkappaleista, jos niiden noudattaminen jää vain muodollisuudeksi, tulee asia, mihin luotetaan lihassa. Myös luottaminen inhimillisen organisaation jäsenyyden tuomaan pelastukseen on lihaan luottamista, joka päättyy pettymykseen” (91).

Tehokas raja-aita uskovien välillä

”Jos alkuseurakunta noudatti opetuksessaan ja toiminnassaankin juutalaisuudesta kääntyneiden ja pakanuudesta kääntyneiden suhteen eräiltä osin erilaista käytäntöä pitäen kiinni seurakunnan yhtenäisyydestä, eikö alkuseurakunnan esimerkki ja henki edellyttä vielä tänäänkin mieluummin joustavuutta ja pitkämielisyyttä kasteopinkin soveltamisessa sekä uskovien keskinäistä yhteyttä, kuin sitä, että uskovat jaetaan jyrkällä kasteopilla eri joukkoihin” (92).

”Todellinen rakkaus ei koskaan salli hylkäämistä”(93).

”Me kovetumme huomaamatta ja kiivailemme ”selvien totuuksien” puolesta, mutta emme näe, että Pyhässä Hengessä saatu elämän tuntu, tuoreus ja rakkaus Jeesuksessa on sisimmästämme kadonnut jonnekin” (93).

SEURAKUNNAN OLEMUS

”Vaikka opetuslapset ovat vieraita ja muukalaisia täällä maailmassa ja tälle maailmalle, he eivät ole vieraita ja muukalaisia Kristukselle eivätkä toisilleen” (94-95).

*”Seurakunta on Raamatun ilmaisema määritelmä hengellisestä yhteisöstä, jonka jäsenet ovat uskoneet ja vastaanottaneet evankeliumin sanoman ja elävät uutta elämää uskonyhteydessä Jeesukseen. Ihmiset ovat kuitenkin rakentaneet seurakunnan olemuksesta oppeja, joiden katsotaan antavan oikeutuksen siihen, että uudestisyntyneet Jeesuksen opetuslapset pidetään oppikunnittain erillään toisistaan, jopa niin, että samoilla paikkakunnillakin uskovat elävät ja toimivat erillään omaan lukuunsa aivan pienissäkin ryhmissä. Inhimillisille organisaatioille annetaan sellainen hengellinen merkitys (=hengellistetään), että uskotaan Jumalankin tunnustavan ne omakseen, seurakunnakseen. Näin siitä huolimatta, että Jeesus itse, ja Raamattu yleensäkin, korostaa seurakunnan jumalallista alkuperää ja ykseyttä, jonka ovenvartijan ja rajanvalvojan tehtävää **Hän Itse hoitaa**” (95).*

*”Raamattu ei myöskään tunne sellaista järjestelmää tai mahdollisuutta, että Jeesuksen opetuslapset eläisivät uskonelämäänsä ja todistaisivat Kristuksesta vieraina toisilleen, vaan se julistaa opetuslasten ykseyden hengellistä todellisuutta ja sen ilmitulon tärkeyttä ulkopuolisille. Raamattu ulottaa rakkauden ja yhteyden vaatimuksen koskemaan yksiselitteisesti **kaikkia uudestisyntyneitä Jeesuksen seuraajia**. Eriseuraisuus paljastetaan Raamatussa lihan teoksi ja synniksi. Jeesus sanoi, että opetuslapset yhteen liittävä keskinäinen rakkaus on Hänen opetuslastensa tuntomerkki. Tuskin vihollisemme on missään muussa asiassa onnistunut yhtä täydellisesti kääntämään asioita pääläelleen kuin mitä on tapahtunut seurakuntaopin ja sen käytännön sovellutuksen kohdalla” (95- 96).*

*”Ihmisten mielessä romantisoitunut seurakuntaoppi harhautuu usein sellaisiin kuvitelmiin, että inhimillisesti organisoidun yhteisön jäsenet kykenisivät ryhmänä omalla vaelluksellaan saavuttamaan sellaisen tahrattomuuden, että Jumalakin tunnustaa tämän organisaation sen perusteella etuoikeutetuksi muihin organisaatioihin nähden. Jumala näkee tahrattomuuden kuitenkin vain Jeesuksen uhrin perusteella ja ihmiset yksilöinä. Jo vertaileva asenne osoittaa, että meitä hallitsee lihallinen mieli. Jos jotain olemme, olemme sitä vain Kristuksessa. Se on sitä, että voimme **yksilöinä** sitoutua Kristuksen mieleen, tavoittelemaan Hänen kaltaisuuttaan” (96).*

”On monin verroin tärkeämpää kiinnittää huomiota yksilöuskovaisen kasvamiseen Kristuksessa kuin helliä mielessään kuvitelmia jonkun seurakuntaorganisaation etuoikeutetusta asemasta Jumalan edessä. Meillä ei ole mahdollisuutta luoda sellaista organisaatiota, että voisimme toimittaa sen jäsenet pakettina Jumalalle. Vaikka joskus toisin väitetään, Jumala ei ole valinnut eikä valitse organisaatiota, vaan ihmisen. Meidät kaikki, jotka olemme Kristuksessa, on armosta nostettu

pelastuksen kalliolle ja armon varassa on meidän pysymisemme tässä asemassa” (96).

IHMISEN RAJAT

”Evankeliumin kokonaisuuden huomioon ottaminen ei salli raja-aitojen rakentamista Jeesuksen opetuslasten välillä. Uskovien keskinäinen yhteys on keskinäisen rakkauden toteutumisen ehdoton edellytys ja ilman rakkautta kaikki on itsepetosta (105).

”Raja-aitojen rakentelu ja voimassa pitäminen Jeesuksen opetuslasten kesken on ihmisen mieltä kiehtovaa ja inhimillisiä tarpeita tyydyttävää, mutta ne rajat ovat ihmisen rajoja. Jumala vetää rajansa niiden sydänten mukaan, jotka hän saa rakkaudellaan vallata uskollisuuteen ja kuuliaisuuteen itseään kohtaa” (105).

Vain yksi raja

”Jumala ei tunnusta Jeesuksen opetuslasten välille vedettyjä rajoja, vaikka me ihmiset rakentaisimme omasta mielestämme kuinka raamatullisen opin niiden tueksi. On vain ihmisiä, jotka ovat uusia luomuksia Kristuksessa, ja niitä, jotka eivät sitä ole. Siihen Jumala itse on vetänyt rajan ja se on aina ehdottomasti oikeassa paikassa” (107).

Murheellinen todellisuus

”Jeesus itki Jerusalemin kansaa sen tähden, ettei se tuntenut etsikkoaikaansa. Hän oli tahtonut koota Jerusalemin lapset niin kuin kana kokoaa poikasensa siipiensä alle, mutta kansa ei ollut tahtonut. Jumalan tahto on tänäänkin sama. Hän tahtoo koota meidät lähelleen ja samalla lähelle toisiamme. On kokoamisen aika. Kuulemmeko me tänään Jeesuksen äänen? Tunne mmeko sydämässämme, miten Pyhä Henki murtehtii kylmyyttämme ja irrallisuuttamme? (109).